

Memòria general del Projecte d'ordre sobre els certificats, diplomes i títols vàlids per acreditar els coneixements de llengua general de català davant les administracions públiques de Catalunya, al marge dels ensenyaments obligatoris i postobligatoris no universitaris.

Aquesta memòria general del Projecte d'ordre sobre els certificats, diplomes i títols vàlids per acreditar els coneixements de llengua general de català en els procediments administratius tramitats per les administracions públiques de Catalunya, al marge dels ensenyaments obligatoris i postobligatoris no universitaris s'elabora de conformitat amb l'article 64 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya.

a) Justificació de la necessitat de la disposició reglamentària i adequació d'aquesta als fins que es persegueixen

L'article 6.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que la llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.

En concordança amb l'anterior, l'article 2.2 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística disposa que el català, com a llengua pròpia, és la llengua de totes les institucions de Catalunya, i en especial de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local, de les corporacions públiques, de les empreses i els serveis públics, dels mitjans de comunicació institucionals, de l'ensenyament i de la toponímia.

Així mateix, l'article 11 de la mateixa norma estableix que el personal al servei de les administracions, les corporacions i les institucions públiques de Catalunya ha de tenir un nivell de coneixement adequat i suficient de les dues llengües oficials, tant en l'expressió oral com en l'escripta, que el faci apte per a desenvolupar les funcions pròpies del seu lloc de treball. En el procés de selecció per a accedir a places de personal de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local i de l'administració i els serveis de les universitats, inclòs el personal laboral, s'ha d'acreditar el coneixement de la llengua catalana, tant en l'expressió oral com en l'escripta, en el grau adequat a les funcions pròpies de les places de què es tracti, en els termes establerts per la legislació de la funció pública.

El Decret 161/2002, d'11 de juny, sobre l'acreditació del coneixement del català i l'aranès en els processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball de les administracions públiques de Catalunya, estableix els requisits lingüístics del personal funcionari i del laboral i regula els mitjans per acreditar els coneixements del català en els processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball de les administracions públiques de Catalunya.

En aquest sentit, l'article 3 del Decret esmentat estableix que el coneixement del català es pot acreditar:

1. Amb l'ensenyament obligatori (d'acord amb la disposició addicional primera del Decret 161/2002, d'11 de juny, que estableix una equivalència entre els títols de l'ensenyament reglat no universitari i els certificats emesos per la Secretaria de Política Lingüística) ¹.
2. Amb els certificats emesos per la Secretaria de Política Lingüística (regulats al Decret 37/2024, de 6 de febrer sobre avaluació i certificació de coneixements de llengua general de català).
3. Amb títols, diplomes o certificats que siguin considerats equivalents als emesos per la Secretaria de Política Lingüística per ordre de la persona titular del departament competent en matèria de política lingüística (regulats actualment a l'Ordre VCP/491/2009, de 12 de novembre, per la qual es refonen i s'actualitzen els títols, diplomes i certificats equivalents als certificats de coneixements de català de la Secretaria de Política Lingüística, que va refondre i actualitzar les ordres anteriors).
4. Amb la superació d'una prova específica de coneixements de llengua catalana, la realització de la qual han d'establir les bases de les convocatòries dels processos selectius amb caràcter obligatori i eliminatori.

El temps transcorregut des que es va aprovar i modificar l'Ordre VCP/491/2009, de 12 de novembre, ha fet que hagi quedat obsoleta, pels motius següents:

a) El Marc europeu comú de referència per a les llengües: aprendre, ensenyar, avaluar (MECR) del Consell d'Europa, publicat en català l'any 2003, i el Volum complementari de 2020 tenen com a objectiu proporcionar unes bases comunes per a la descripció d'objectius, continguts i mètodes per a l'aprenentatge de llengües, de manera que els cursos, els programes i les qualificacions descriguin d'una manera exhaustiva el que han d'aprendre a fer els aprenents de llengua a l'hora de comunicar-se i quins coneixements i habilitats han de desenvolupar per ser capaços d'actuar de manera efectiva. Aquest document s'ha consolidat al llarg d'aquest temps com l'eina de referència comuna per a la caracterització i l'establiment de nivells de competència lingüística, tant per a l'aprenentatge com per a l'avaluació, en tot l'àmbit europeu. Així, tots els organismes que expedeixen certificats han anat ancorant els seus sistemes de certificació i els constructes de les proves amb els nivells de competència lingüística del MECR.

L'adopció d'un marc de referència comú per a la descripció dels nivells de competència lingüística, en els quals s'encaixen les proves i els sistemes de certificats, insta a reenfocar el plantejament de l'Ordre d'equivalències, mantenint-ne la finalitat, que és la d'establir la llista de certificats, diplomes i títols vàlids per acreditar el nivell de competència lingüística en els procediments administratius tramitats per les administracions públiques de Catalunya. En tant que la referència dels nivells lingüístics ara és el MECR, l'enfocament de la regulació s'ha de centrar en la correspondència directa dels certificats, diplomes i títols de català expedits per diversos organismes amb els nivells del MECR (i no els certificats emesos per l'òrgan competent en matèria de política lingüística).

---

¹ Les competències en matèria de política lingüística corresponen actualment al Departament de Política Lingüística. Les referències a la Direcció General de Política C. del Portal de Santa Madrona, 6-8
08001 Barcelona
Telèfon 935 671 000

b) Cal reconèixer que acrediten oficialment el coneixement del català a efectes de participar en els processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball de les administracions públiques de Catalunya, així com en altres procediments administratius en què calgui acreditar els coneixements de llengua general de català, certificats, diplomes i títols que ara mateix no consten a l'Ordre VCP/491/2009, de 12 de novembre, per haver-se creat amb posterioritat (per exemple, noves titulacions universitàries que permeten acreditar oficialment el coneixement de català). Així mateix, cal determinar si algun dels que sí que s'hi inclouen n'ha de ser exclòs (per exemple, perquè per la seva antiguitat no és possible que el posseeixin persones en servei actiu, etc.).

c) És necessari dotar-se d'un procediment àgil que permeti valorar individualitzadament certificats, diplomes i títols que no constin a l'Ordre, perquè a) hagin canviat de denominació, b) siguin de creació recent o c) perquè se'n desconeixia l'existència.

En el cas dels certificats, diplomes i títols de creació recent, s'hi han d'incloure els expedits per departaments en què s'organitza el Govern i l'Administració de la Generalitat de Catalunya (excloses les entitats dependents o vinculades) i les universitats públiques o privades. Se n'exclouen els certificats, diplomes i títols expedits per les altres administracions públiques.

d) Per tal de facilitar l'accés de les persones interessades a la informació, i amb l'objecte de mantenir permanentment actualitzada la relació dels certificats, diplomes i títols de català dels diversos organismes que n'expedeixen, es preveu publicar aquesta relació al web de la Generalitat de Catalunya (concretament, a una pàgina de l'òrgan competent en matèria de política lingüística). La relació s'hauria d'actualitzar periòdicament.

Cal, per tant, dotar-se d'una nova disposició que coadjuvi a garantir que les persones que participen en processos de selecció o de provisió de llocs de treball de les administracions públiques de Catalunya acrediten el nivell de coneixements de català exigint per ocupar els llocs de treball als quals aspiren, independentment del mitjà pel qual l'acreditin, i que faciliti a les persones aspirants conèixer la manera com els poden acreditar. Tot i que aquest serà el principal àmbit d'aplicació, es preveu que la disposició també pugui ser aplicable a altres procediments administratius tramitats per les administracions públiques de Catalunya en què calgui acreditar els coneixements de llengua general de català. Aquest podria ser el cas, per exemple, de les beques per fer pràctiques a les administracions públiques.

Aquesta nova disposició se suma a les disposicions aprovades recentment per adequar la regulació sobre coneixements lingüístics al Marc europeu comú de referència (MECR), que són les següents:

- El Decret 91/2024, de 14 de maig, del règim lingüístic del sistema educatiu no universitari, l'article 13 del qual estableix que el departament competent en matèria educativa, d'acord amb la unitat orgànica competent en matèria de política lingüística, ha d'establir les equivalències entre el nivell de coneixement de les

---

Lingüística o a la Secretaria de Política Lingüística que es fan en la normativa esmentada en aquest document s'han d'entendre referides al Departament actual.

llengües assolit en el sistema educatiu i els nivells del Marc europeu comú de referència (MECR).

- El Decret 37/2024, de 6 de febrer, sobre avaluació i certificació de coneixements de llengua general de català, l'article 4 del qual regula els certificats de coneixements de llengua general de català amb correspondència amb els nivells de competència del Marc comú de referència per a l'aprenentatge i l'avaluació de llengües modernes del Consell d'Europa.

La regulació vigent es completa amb el Decret 161/2002, d'11 de juny, sobre l'acreditació del coneixement del català i l'aranès en els processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball de les administracions públiques de Catalunya, abans esmentat. L'article 12 d'aquest Decret estableix que el nivell de coneixements de la prova de català exigida en els processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball s'ha de basar en les habilitats lingüístiques de les proves de la Direcció General de Política Lingüística, d'acord amb els grups de titulació previstos a la legislació sobre funció pública i a la normativa laboral que sigui aplicable, i estableix el nivell lingüístic per a cada grup mitjançant la referència al certificat de la unitat orgànica esmentada. D'altra banda, la disposició addicional primera estableix l'equivalència entre els títols de l'ensenyament reglat no universitari i els certificats de la unitat orgànica esmentada.

b) Marc normatiu en què s'insereix el projecte de disposició reglamentària

L'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix, en l'article 6, que la llengua pròpia de Catalunya és el català i que, com a tal, el català és la llengua d'ús normal de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.

Així mateix, l'article 143 estableix que correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de llengua pròpia i els articles 32 i 33, que regulen els drets i deures lingüístics de les persones, estableixen que cap ciutadà ni ciutadana no es pot veure discriminat per raons lingüístiques i se li reconeix el dret d'opció lingüística en les relacions amb les institucions, les organitzacions i les administracions públiques a Catalunya. L'article 50, relatiu al foment i la difusió del català, disposa que la Generalitat, l'Administració local i les altres corporacions públiques de Catalunya, les institucions i les empreses que en depenen i els concessionaris de llurs serveis han d'emprar el català en llurs actuacions internes i en la relació entre ells. També l'han d'emprar en les comunicacions i les notificacions dirigides a persones físiques o jurídiques residents a Catalunya, sens perjudici del dret dels ciutadans a rebre-les en castellà si ho demanen.

D'altra banda, d'acord amb l'article 159 de l'Estatut d'autonomia, correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de règim jurídic i procediment de les administracions públiques catalanes, en allò que no estigui afectat per l'article 149.1.18 de la Constitució.

De conformitat amb l'article 1.2 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, els objectius principals d'aquesta Llei són, entre d'altres, emparar i fomentar l'ús del català per tots els ciutadans i ciutadanes; donar efectivitat a l'ús

oficial del català i del castellà, sense cap discriminació per als ciutadans i ciutadanes; i assegurar l'extensió del coneixement del català a tots els ciutadans i ciutadanes.

L'article 2.2 d'aquesta norma disposa que el català, com a llengua pròpia, és la llengua de totes les institucions de Catalunya, i en especial de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local, de les corporacions públiques, de les empreses i els serveis públics, dels mitjans de comunicació institucionals, de l'ensenyament i de la toponímia.

L'article 2.3 de la norma esmentada fa referència al compromís especial de les institucions per promocionar el coneixement i fomentar l'ús del català entre els ciutadans i les ciutadanes, amb independència del caràcter oficial del català i del castellà.

L'article 4.1 de la mateixa llei disposa que, en el marc d'una política activa de la Generalitat per crear les condicions que permetin d'arribar a la igualtat plena quant als drets i els deures lingüístics, a Catalunya tothom té dret a: conèixer les dues llengües oficials; expressar-se en qualsevol de les dues llengües oficials, oralment i per escrit, en les relacions i els actes públics i privats; ésser atès en qualsevol de les dues llengües oficials en els termes que aquesta llei estableix; emprar lliurement qualsevol de les dues llengües oficials en tots els àmbits, i no ésser discriminat per raó de la llengua oficial que emprí.

L'article 5 disposa que la Generalitat ha de garantir els drets lingüístics dels ciutadans i les ciutadanes, l'ús normal i oficial del català i del castellà, l'ensenyament de les dues llengües a tota la població, la capacitació i l'habilitació lingüístiques del personal al servei de les administracions i la igualtat plena dels ciutadans i les ciutadanes quant a drets i deures lingüístics, en tots els àmbits. Així mateix, estableix que la Generalitat ha de fer actuacions d'emparament, de protecció i de promoció i foment de l'ús de la llengua catalana en tots els àmbits, amb l'adopció de les mesures necessàries i la destinació dels recursos suficients.

L'article 11 estableix que el personal al servei de les administracions, les corporacions i les institucions públiques de Catalunya ha de tenir un nivell de coneixement adequat i suficient de les dues llengües oficials, tant en l'expressió oral com en l'escrita, que el faci apte per a desenvolupar les funcions pròpies del seu lloc de treball i, a aquest efecte, determina l'obligació d'acreditar el coneixement de la llengua catalana en els processos de selecció per a accedir a places de personal de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local i de l'administració i els serveis de les universitats, inclòs el personal laboral.

L'article 3 del Decret 161/2002, d'11 de juny, sobre l'acreditació del coneixement del català i l'aranès en els processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball de les administracions públiques de Catalunya, disposa que en els processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball s'ha d'acreditar el coneixement de la llengua catalana, tant en l'expressió oral com en l'escrita, en el grau adequat a les funcions pròpies de les places de què es tracti. El mateix precepte estableix que els coneixements de català es poden acreditar mitjançant un dels altres títols, diplomes i certificats que són considerats equivalents per ordre del conseller o la consellera competent en matèria de política lingüística.

La disposició final primera del Decret 37/2024, de 6 de febrer, sobre avaluació i certificació de coneixements de llengua general de català estableix que, per ordre de la persona titular del departament competent en matèria de política lingüística, en el termini de divuit mesos a comptar de l'entrada en vigor d'aquest Decret, s'han d'establir, d'acord amb la normativa vigent, els certificats, diplomes i títols que són considerats equivalents als que regula aquest Decret, sens perjudici de l'establert en la disposició addicional.

L'article 3.16.3 del Decret 133/2024, d'11 d'agost, de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments en què s'organitza el Govern i l'Administració de la Generalitat de Catalunya, estableix que correspon al Departament de Política Lingüística la facilitació de l'accés al coneixement de la llengua catalana al marge dels ensenyaments obligatoris, postobligatoris i universitaris.

D'acord amb l'article 33 del Decret 110/2022, de 7 de juny, de reestructuració del Departament de Cultura, correspon a la Secció d'Avaluació del Servei de Recursos Lingüístics estudiar els títols, diplomes i certificats de coneixements de llengua catalana per tal de determinar-ne l'equivalència amb els certificats de coneixements de català de la Secretaria de Política Lingüística i fer les propostes corresponents.

L'article 2 del Decret 371/2011, de 19 de juliol, d'organització transversal de la política lingüística disposa que la Direcció General de Política Lingüística és l'òrgan de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de política lingüística, que elabora propostes normatives en aquest àmbit, vetlla pel tractament adequat de la llengua en la normativa sectorial, elabora els plans de política lingüística, estableix els usos lingüístics de l'Administració, promou les accions genèriques i sectorials encaminades a fomentar-ne l'ús, i coordina i avalua l'impacte lingüístic de l'acció de govern.

c) Relació de les disposicions afectades pel projecte de disposició reglamentària i taula de vigències i derogacions resultants

El Projecte d'ordre afecta l'Ordre VCP/491/2009, de 12 de novembre, per la qual es refonen i s'actualitzen els títols, diplomes i certificats equivalents als certificats de coneixements de català de la Secretaria de Política Lingüística (modificada per l'Ordre VCP/233/2010), la qual deroga.

d) Competència de la Generalitat de Catalunya sobre la matèria

L'article 143.1 de l'Estatut d'autonomia estableix que correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de llengua pròpia, que inclou, en tot cas, la determinació de l'abast, els usos i els efectes jurídics de la seva oficialitat, i també la normalització lingüística del català.

L'article 3.16.3 del Decret 133/2024, d'11 d'agost, de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments en què s'organitza el Govern i l'Administració de la Generalitat de Catalunya, estableix que correspon al Departament de Política Lingüística la facilitació de l'accés al coneixement de la

llengua catalana al marge dels ensenyaments obligatoris, postobligatoris i universitaris.

e) Relació motivada de les persones i les entitats a les quals s'ha d'atorgar el tràmit d'audiència

De conformitat amb l'article 67 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, els projectes de disposició reglamentària que afecten els drets o interessos legítims dels ciutadans se sotmeten al tràmit d'audiència de les persones interessades, i es posa a disposició d'aquestes la documentació preceptiva.

L'audiència es realitza directament amb els ciutadans i les ciutadanes o mitjançant les entitats reconegudes per llei que els agrupen o els representen, si les finalitats d'aquestes tenen una relació directa amb l'objecte de la disposició reglamentària.

El Projecte d'ordre afecta potencialment tota la ciutadania. El tràmit d'audiència es realitzarà a través de les institucions i entitats que actualment imparteixen formació en llengua catalana i expedeixen certificats equivalents als certificats de coneixements de català de la Secretaria de Política Lingüística, de conformitat amb l'establert a l'Ordre VCP/491/2009, de 12 de novembre, per la qual es refonen i s'actualitzen els títols, diplomes i certificats equivalents als certificats de coneixements de català de la Secretaria de Política Lingüística.

Les entitats a les quals es concedirà tràmit d'audiència són les següents:

- Associació de Mestres Rosa Sensat (AMRS)
- Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada (CEJFE)
- Conselleria competent en matèria d'educació del Govern de les Illes Balears (GOIB)
- Conselleria competent en matèria d'educació de la Generalitat Valenciana (GVA)
- Consorci per a la Normalització Lingüística (CPNL)
- Escola d'Administració Pública de Catalunya (EAPC)
- Escola Municipal de Mallorquí de Manacor (EMM)
- Estudi General Lul·lià (EGL)
- Escola Balear d'Administració Pública (EBAP)
- Institut Ramon Llull (IRL)
- Junta Qualificadora de Coneixements de València (JQCV)
- Ministeri competent en matèria d'educació del Govern d'Andorra
- Obra Cultural Balear (OCB)
- Òrgan competent en política lingüística del Govern de les Illes Balears (GOIB)
- Universitat Europea / Universitas Europaea (eUniv)
- Universitat Abat Oliba - Centre d'estudis universitari (CEU)
- Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)
- Universitat CEU Cardenal Herrera (CEU UCH)
- Universitat Catòlica de València - Sant Vicent Màrtir (UCV)
- Universitat d'Alacant (UA)
- Universitat d'Andorra (UdA)
- Universitat de Barcelona (UB)

- Universitat de Girona (UdG)
- Universitat de les Illes Balears (UIB)
- Universitat de Lleida (UdL)
- Universitat de Perpinyà (UP)
- Universitat de València - Estudi General (UV)
- Universitat Internacional de Catalunya (UIC)
- Universitat Jaume I (UJI)
- Universitat Miguel Hernández (UMH)
- Universitat Oberta de Catalunya (UOC)
- Universitat Politècnica de Catalunya (UPC)
- Universitat Politècnica de València (UPV)
- Universitat Pompeu Fabra (UPF)
- Universitat Ramon Llull (URL)
- Universitat Rovira i Virgili (URV)
- Universitat de Vic (UdV)

També es donarà audiència a les comissions següents:

- Comissió Interuniversitària de Formació i Acreditació Lingüístiques de Catalunya (CIFALC)
- Comissió Interuniversitària d'Estandardització d'Acreditacions de Coneixements de Valencià (CIEACOVA)

Pel que fa als centres i aules de formació de persones adultes (CFA) i l'Escola Oficial d'Idiomes (EOI), aquests depenen del Departament d'Educació i Formació Professional. Així mateix, es considera afectat el Departament de Salut i el Departament de la Presidència (competent en matèria de funció pública). Atès que es tracta de departaments de l'Administració de la Generalitat, no escau notificar-los el tràmit d'audiència, perquè la participació en el procediment d'elaboració de la norma s'ha tramitat mitjançant l'audiència interdepartamental. Atès que la iniciativa impulsada és un Projecte d'ordre i no s'ha d'incorporar a l'aplicació SIGOV, la participació dels departaments esmentats es farà mitjançant una comunicació interna.

El tràmit d'audiència es pot instrumentar per qualsevol mitjà que l'instructor o la instructora acordi de manera motivada. També es pot instrumentar per mitjans electrònics publicant el text del projecte de disposició reglamentària a la seu electrònica, facilitant una adreça electrònica per a la presentació d'observacions, suggeriments o al·legacions, i indicant-hi la data límit.

f) Procedència, si escau, de sotmetre l'expedient a consulta pública prèvia i al tràmit de participació ciutadana

Prèviament a l'elaboració del text d'una disposició reglamentària, s'ha de fer una consulta pública a la ciutadania, de conformitat amb l'establert a l'article 133 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i a l'article 66 bis de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya. D'acord amb aquest darrer article, la consulta s'ha de dur a terme amb relació a l'avaluació preliminar de la iniciativa, la qual ha de tenir el contingut mínim següent:

- a) Els problemes que es pretenen solucionar.
- b) Els objectius que es volen assolir.
- c) Les possibles solucions alternatives normatives i no normatives.
- d) Els impactes econòmics, socials i ambientals més rellevants de les opcions considerades.

La consulta s'ha de difondre entre els subjectes i les entitats potencialment afectats i s'ha de fer d'acord amb estàndards mínims de qualitat, de manera que per a assegurar-hi una participació efectiva, cal establir un termini suficient de, com a mínim, un mes.

D'acord amb el que estableix la Sentència del Tribunal Constitucional 55/2018, de 24 de maig (BOE núm. 151, de 22.06.2018), l'article 133 és inaplicable a les normes amb rang de llei de les comunitats autònomes. Pel que fa als reglaments autonòmics, només és aplicable la previsió "Amb caràcter previ a l'elaboració del projecte o avantprojecte de llei o de reglament, se substanciarà una consulta pública". Les excepcions a la realització del tràmit de consulta pública prèvia consten a l'apartat 3 de l'article 66 bis de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya.

El Projecte d'ordre es va sotmetre a consulta pública prèvia, mitjançant el Portal de participació ciutadana de la Generalitat de Catalunya (<https://participa.gencat.cat>), entre el 15 de maig i el 15 de juny de 2024. Durant aquest tràmit es van efectuar tres aportacions.

L'article 69 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, estableix que les persones tenen el dret de participar, per mitjà de la presentació de propostes i suggeriments, en les iniciatives normatives que promou l'Administració pública. Aquest dret es pot exercir amb relació a les iniciatives normatives en què, per la importància que tenen o per la matèria que regulen, l'Administració pública considera pertinent obrir aquest procés participatiu des de l'inici de la tramitació del procediment administratiu.

El Projecte d'ordre regula un aspecte parcial d'una matèria, ja que modifica una norma prèviament aprovada, per actualitzar la relació de certificats, diplomes i títols que acrediten de manera oficial els coneixements del català per part de la població adulta al marge dels ensenyaments obligatoris i postobligatoris no universitaris. Per aquest motiu, la iniciativa té un abast i un impacte molt limitats.

La iniciativa que es proposa no genera impactes rellevants des de la perspectiva econòmica, ja que té per objecte modificar parcialment la norma que regula els certificats, diplomes i títols de coneixements de llengua catalana, per actualitzar la relació de certificats, diplomes i títols, determinar-ne l'equivalència amb el Marc europeu comú de referència per a les llengües, i establir un mecanisme que permeti reconèixer-ne d'altres que no constin a la relació que s'hi estableix. Aquest fet no té repercussió en cap procés de producció, intercanvi, distribució o

consum de béns o serveis, ni en els mecanismes i les relacions que s'estableixen en el transcurs de les activitats indicades.

D'altra banda, el Projecte d'ordre no genera impactes rellevants des de la perspectiva social, ja que la modificació proposada, de caire estrictament tècnic, no inclou cap previsió que generi cap càrrega econòmica o administrativa, ni cap altra nova obligació de cap tipus, a les persones destinatàries de la norma, és a dir, a les persones que desitgin acreditar els seus coneixements de català per participar en processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball de les administracions públiques de Catalunya o en altres procediments administratius en què calgui acreditar els coneixements de llengua general de català. Tot i l'escàs impacte social, la regulació proposada suposa una millora de la seguretat jurídica, tant per a la ciutadania com per a les administracions públiques, ja que permet disposar d'una relació actualitzada dels certificats, diplomes i títols de coneixements de llengua general de català i d'un mecanisme per reconèixer-ne de nous de manera àgil.

Finalment, el Projecte d'ordre no genera impactes rellevants des de la perspectiva ambiental, ja que l'activitat regulada no té cap afectació especial en el medi ambient, més enllà de l'impacte que qualsevol activitat humana ordinària i quotidiana pugui tenir-hi.

Per tot el que s'ha exposat, es considera que no es dona el supòsit de fet establert pel precepte esmentat que justifiqui la realització d'aquest tràmit de consulta ciutadana i, en conseqüència, no es considera pertinent dur-lo a terme.

g) Procedència, si escau, de sotmetre l'expedient a informació pública

D'acord amb l'article 68 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, els projectes de disposició reglamentària es poden sotmetre a informació pública per un termini no inferior a quinze dies hàbils, que es pot reduir fins a un mínim de set dies hàbils si raons degudament motivades així ho justifiquen.

El tràmit d'informació pública pot coincidir temporalment amb el d'audiència i s'ha de posar a disposició de les persones que el sol·licitin la documentació preceptiva. Aquest tràmit es pot instrumentar per mitjans electrònics, indicant el termini, publicant el text del projecte de disposició reglamentària a la seu electrònica i presentant les al·legacions en el registre electrònic corresponent.

D'acord amb el que s'ha exposat, es considera que el Projecte d'ordre s'ha de sotmetre al tràmit d'informació pública, ja que es tracta d'una norma que afecta potencialment tota la ciutadania.

h) Entrada en vigor de la norma

El període de *vacatio legis* és el període de temps previst entre la publicació de la norma i l'entrada en vigor efectiva. Tal com posa en relleu la doctrina, el període de *vacatio legis* és l'instrument de què una norma se serveix per donar compliment al principi de publicitat de les normes establert a l'article 9.3 de la Constitució, com a conseqüència de la proclamació de l'Estat de Dret, establert a l'article 1.1, i manté

una relació estreta amb el principi de seguretat jurídica, consagrat al mateix article 9.3. Aquest article disposa que la Constitució garanteix el principi de legalitat, la jerarquia normativa, la publicitat de les normes, la irretroactivitat de les disposicions sancionadores no favorables o restrictives de drets individuals, la seguretat jurídica, la responsabilitat i la interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics.

De conformitat amb l'article 111-10.1 de la Llei 29/2002, de 30 de desembre. Primera llei del Codi civil de Catalunya, relatiu a la vigència de les lleis, les lleis de Catalunya entren en vigor una vegada han transcorregut vint dies des del dia en què han estat publicades íntegrament en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, si no s'hi disposa altrament. D'acord amb aquest darrer incís, en el Projecte d'ordre estudiat es proposa reduir el termini de *vacatio legis* substancialment, ja que, si bé no es disposa que la norma entri en vigor el mateix dia de la seva publicació, estableix que ho faci l'endemà d'haver estat publicada.

Aquesta previsió es fixa, entre d'altres motius, pel fet que el Projecte d'ordre no respon a una nova norma que innova substancialment l'ordenament jurídic, sinó a la modificació d'un aspecte específic d'una norma ja existent, la versió inicial de la qual va ser aprovada l'any 2002 (l'Ordre CLT/197/2002, de 12 de juny, sobre els títols, diplomes i certificats equivalents als certificats de coneixements de català de la Direcció General de Política Lingüística) i que ja ha estat modificada anteriorment en cinc ocasions (Ordre PRE/228/2004, de 21 de juny; Ordre VCP/13/2007, de 24 de gener; Ordre VCP/17/2008, de 14 de gener; Ordre VCP/491/2009, de 12 de novembre, i Ordre VCP/233/2010, de 12 d'abril), atesa la necessitat d'adequar-la periòdicament a les necessitats de cada moment. Per tant, la ciutadania ja coneix a bastament la norma, i és coneixedora del fet que aquesta es modifica amb una certa freqüència perquè la matèria que regula així ho requereix.

D'altra banda, la modificació proposada tindrà uns efectes fonamentalment organitzatius, ja que serà aplicable principalment a les persones que participen en processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball de les administracions públiques de Catalunya i al personal que els gestiona, a les quals facilitarà conèixer els certificats, diplomes i títols vàlids per acreditar el nivell de coneixements de català exigint per ocupar els llocs de treball. Pel que fa a la ciutadania en general, aquesta no percebrà l'efecte directe de la modificació, tot i que sí que es beneficiarà dels efectes indirectes de la regulació proposada: disposar d'una regulació que permet a les administracions públiques de Catalunya treballar amb seguretat jurídica, agilitat, eficàcia i eficiència.

A tot això, cal sumar-hi la millora de la qualitat de les normes que se'n deriva, en termes de millora del coneixement de la regulació vigent, ja que la norma estableix l'obligació de donar publicitat a la relació actualitzada de certificats, diplomes i títols mitjançant el web de la Generalitat de Catalunya.

El període de *vacatio legis* proposat es considera suficient no només perquè la ciutadania estigui informada de tot allò que l'afecta, sinó també perquè l'Administració pública encarregada de fer-la efectiva pugui proveir-se de les condicions i dels mitjans indispensables per donar-li una aplicació efectiva. Atesa l'anticipació amb què s'ha concebut aquesta norma i els tràmits efectuats amb les unitats orgàniques afectades, l'Administració de la Generalitat ja disposa dels recursos necessaris perquè es pugui aplicar en la data d'entrada en vigor fixada.

Cal tenir en compte que, mentre que en el cas de les lleis l'entrada en vigor immediata o gairebé immediata s'ha de considerar com a excepcional i tan sols adequada en els casos en què la disposició requereixi una aplicació urgent, en el cas de les disposicions reglamentàries, aquesta forma d'entrada en vigor s'ha d'establir amb caràcter restrictiu, però no tan estrictament com en el cas de les lleis, en funció del cas concret. Això deriva del fet que les normes reglamentàries regulen aspectes procedimentals i organitzatius, motiu pel qual, si l'Administració competent per aplicar-la disposa dels mitjans necessaris a aquest efecte, el fet que la norma entri en vigor més aviat no suposa un perjudici, sinó un avantatge, com en el cas estudiat.

Per tot el que s'ha exposat, resulta convenient i justificada l'entrada en vigor de la norma proposada l'endemà de la publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.

Joan Santanach Suñol
Secretari general de Política Lingüística